

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΙ.

— ο —

« τις μὲ τὰς γυναῖκας τοῦ Διὸς ἐγὼ ἀποσύρομαι· ὅ-
ν παγε καὶ καυχῆσθαι εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς ὅτι μ.
» ἐνίκησας. »

Δὲν δύναται βεβαίως νὰ καυχῆθῃ τις ὅτι δύναται
ν' ἀντιληφθῇ ὅλων τῶν λεπτοτήτων κωμωδίας ποιη-
θείσης εἰς καιροὺς τόσον διαφορῶς καὶ ἀπέχοντας τῶν
καθ' ἡμᾶς διότι ἴδιον τῆς κωμωδίας εἶναι νὰ ὑπαι-
νίσσεται συγχρόνως περιστάσεις, ἅς ἀδύνατον νὰ ἐ-
ξηγήσῃ τις ἐντελῶς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ λεπτομερῶς τὰ
ἦθη καὶ ἔθιμα ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων συνετέθη. Πᾶσα
πόλις, πᾶσα χώρα εἶχε κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους
ιδιαιτέραν αὐτῆς λατρείαν, ἴδιον προστάτην καὶ πο-
λιοῦχον θεόν. Πιθανὸν λοιπὸν ὅτι τὰ γελοῖα ταῦτα
προσωπεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐνδύει τὸν δαῖνα καὶ δαῖνα
θεὸν ἢ κωμωδία, πηγάζουσιν ἐκ τῶν κατὰ χώραν ἀν-
τιζηλιῶν· ἴσως πᾶσα πόλις διεκωμῶδει οὕτω τὴν
ἀντίζηλον αὐτῇ πόλιν προσωποποιούσα αὐτὴν εἰς τὸν
πολιοῦχον θεὸν τῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἱερατικὰ τάγματα
ἀντιφερόμενα διέσπυρον ἀλλήλα, οἱ αἰδοὶ εὐρέκων,
φαίνεται, εὐχαρίστησιν συλλέγοντες τὰ σκώμματα
ταῦτα καὶ ἀπευθύνοντες αὐτὰ καθ' ὅλου συνάμα τοῦ
ἱερατείου. Ἀναλόγους πρὸς ταύτην περιστάσεις δύ-
ναται νὰ εὕρῃ τις καὶ ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἱστορίᾳ· ἀλλὰ
τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ τῶν θεῶν κωμωδία φαίνεται
καθαρὰ ἐν Ὀμήρῳ. Ἀδύνατον μὴ παραδεχόμενος αὐ-
τὴν νὰ ἐξηγήσῃ τις τόσα ἀνάρμοστα μέρη. Ἄν δὲν
ὑπάρχῃ σάτυρα, ὑπάρχει λοιπὸν τετριμμένον τι, ἀ-
ναιδές, ἄτοπον μάλιστα, χαρακτηρὲς ἀσυμβίβαστοι-
πρὸς τὴν τοσοῦτον κανονικὴν αἰσθησὶν καὶ κρίσιν, πρὸς
τὴν τοσοῦτον ἐλευθέραν καὶ εὐγενῆ φορὰν καὶ τὴν ἐ-
νότητα τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ χαρακτήρος, ἣν διὰ τε
τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας διορῶμεν εἰς τὰς δύο με-
γάλας Ἑλληνικὰς ἐποποιίας. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ὀμη-
ρος, πλήρεις πίστεως πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς θρη-
σκείας δόγμα, παίζει μὲ τὰ σύμβολα μεταπεσόντα
εἰς δημώδεις δεισιδαιμονίας. Δύναται νὰ φαντασθῇ
τις αὐτὸν γελῶντα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς μεταλοφίας
τοῦ δι' ὅλα τὰ εἰδῶλα ἐκεῖνα ἅτινα παρίστανται ὀμι-
λοῦντα καὶ ἐνεργοῦντα, ὡς ὁ Ζεὺς, ὃν αὐτὸς πα-
ριστάνει ἐκ καρδίας γελῶντα κρυφίως, ὅταν βλέπῃ
τοὺς θεοὺς διαπληκτιζομένους πρὸς ἀλλήλους. Εἶχε
λοιπὸν ἐξουθενισθῇ τότε ἡ ἱερατικὴ διδασκαλία καὶ ἡ
μυστηριώδης ἐπιστήμη· διότι ὅταν τολμήσωσιν οἱ
ἄνθρωποι νὰ παρωδῶσι τὰ ἐπιβεβλημένα αὐτοῖς αἰνι-
γματώδη σύμβολα, τότε ἐξάπαντος πρέπει νὰ λαλή-
σῃ τις γλῶσσαν ἀπλὴν, λογικὴν καὶ τοῖς πᾶσι κατα-
ληπτὴν. Ἐκτοτε λοιπὸν ἔτινε τὸ λογικὸν εἰς τὸ ν'
ἀναπτυχθῇ, διασαφισθῇ καὶ κατασταθῇ προσιτὸν εἰς
ὅλους. Αὕτη δὲ ἦτο καίριος προσβολὴ κατὰ τοῦ ἀρ-
χαίου τάγματος καὶ ἀποφασιστικὸς δρόμος πρὸς τὴν
ἀρχὴν τῆς παγκοσμίου ἀδελφότητος, τῆς ἐνώπιον τοῦ
θεοῦ ἰσότητος καὶ τοῦ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας
δικαιώματος ὅλων.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Αἱ ταυρομαχίαι, λείψανα τῶν ἀρχαίων ῥωμαϊκῶν
ἀγώνων, τελειοποιηθεῖσαι ἐν Ἰσπανίᾳ, κατέστησαν
τὸ κυριώτερον τῶν θεαμάτων ἅτινα τέρπουσι σήμε-
ρον τοὺς φιλοθεάμονας κατοίκους τοῦ βασιλείου ἐκεί-
νου. Πολλοὶ, περιγράφαντες αὐτὰς ἐν Εὐρώπῃ, τὰς
παρέστησαν ὡς παιδικὰς θηριώδεις, ἀξίας καρδιῶν αἰ-
μοχαρῶν· ἄλλοι δὲ ἐξ ἐναντίας διςχυρίσθησαν ὅτι ὁ
ἀγὼν εἶναι εὐγενὴς καὶ ἡρωϊκός, ἀποδεικνύων τὴν
ὑπεροχὴν τῆς γενναιότητος ἐπὶ τῆς κτηνώδους ἱ-
σχύος, καὶ τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης. Ἀλλ' ὅπως
καὶ ἂν θεωρήσωμεν τὴν πάλιν ταύτην, καθ' ἣν ὁ ἀ-
σθενέστερος τῶν ἀθλητῶν καταβάλλει σχεδὸν πάν-
τοτε τὸν ἰσχυρότερον ἀντίπαλόν του διὰ τῆς ἀταρα-
ξίας, τῆς συνέπειας, καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐκτιμήσεως τοῦ
κινδύνου, εἶναι βέβαιον ὅτι διεγείρει εἰς τὰς ψυχὰς
τῶν θεατῶν αἰσθημα ὑπερηφανίας πολὺ διάφορον τῶν
θεατρικῶν συγκινήσεων· τὸ αἰσθημα τοῦτο εἶναι ἀν-
δρικόν, γενναῖον, εὐγενέστερον τῆς ἀσκόπου μεγαλχο-
λίας καὶ τῶν υπερμέτρων ἐπιθυμιῶν τὰς ὁποίας ἐμ-
πνέουσιν εἰς ἡμᾶς αἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παραστάσεις,
ἀποκαλύπτουσαι νέον τινὰ κόσμον εἰς ὃν δὲν πρέπει
πώποτε νὰ εἰσελθῶμεν. Ὅταν ταυρομάχος τις, κα-
ταφέρων ἐπιτηδείως καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ πληγὴν εἰς
ταῦρον, χειροκροτεῖται ὑπὸ μυριάδων χειρῶν, τίς
δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἦτο ἀντ' αὐτοῦ; Τίς δὲν βλέπει ὅτι
ὁ ταυρομάχος ἐκεῖνος εἶναι ἀληθὴς ἥρως, διακυβεύων
τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ ζητῶν νὰ κατα-
κτήσῃ θρόνον;

Ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ ταυρομάχοι δὲν κινδυ-
νεύουσιν ὅσον νομίζομεν· διότι, αὐτοὶ μὲν ἐξασκοῦν-
ται νηπιόθεν, τὰ δὲ τραγικὰ συμβεβηκότα εἶναι σπα-
νιώτατα· μόλις κατ' ἔτος ἀκούονται εἰς ἡ δύο θάνα-
τοι καθ' ὅλην τὴν Ἰσπανίαν, καὶ δέκα ἢ δώδεκα
τραύματα σπουδαία. Ναὶ μὲν τὰ συμβεβηκότα ταῦ-
τα δὲν εἶναι ὀλίγα· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσω-
μεν ὅτι αἱ ταυρομαχίαι διαρκοῦσιν ἕξ μῆνας, εἰς πολ-
λὰς δὲ ἐπαρχίας συγκροτοῦνται καθ' ἐβδομάδα.

Φερδινάνδος ὁ Ζ' μέγας θιασώτης τῶν ταυρο-
μαχιῶν, συνέστησεν εἰς Ἰσπανίαν (Seville) σχο-
λεῖα ταυρομαχίας, ὅπου οἱ μαθηταὶ ἐδιδάσκον-
το δαπάνῃ τοῦ δημοσίου νὰ φρονεύωσι ταύρους κατὰ
τοὺς κανόνες τῆς τέχνης, καὶ διὰ παντοίας, οὕτως
αἰπεῖν, ἐπιδειξιότητος. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν γυμνά-
ζονται παρατασσόμενοι πρὸς ταύρους ἐκ χάρτου· ἔ-
πειτα δὲ, ἀφοῦ συνειθίσωσι νὰ καταφέρωσιν ἐπιτη-
δείως πληγὰς ὀπισθεν τῶν κεράτων, μεταξὺ τῶν δύο
ῶμων ἢ εἰς τὸν τράχηλον, καταβαίνουσιν εἰς τὸ στά-
διον διὰ ν' ἀγωνισθῶσι μετὰ νέων ταύρων ἐχόντων
δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἡλικίαν. Αἱ μετὰ μεγάλων ταύ-
ρων μάχαι δὲν συγκροτοῦνται εἰμὴ ἀφοῦ ἐξασκηθῶσι
καλῶς εἰς τὰ προκαταρκτικὰ ταῦτα γυμνάσια· οἱ
διδάσκαλοι ἱστάμενοι τότε παρὰ τοὺς μαθητὰς φυ-
λάττουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν κινδύνων.

Ὁ μέγας ταυρομάχος Μόντες ἔγραψε πραγματεῖαν

ολόκληρον περί ταυρομαχιῶν. Ἐν αὐτῇ ἐξετάζει ὁ ποίας ιδιότητος πρέπει νὰ ἔχη ὁ ταυρομάχος, πῶς νὰ γνωρίζῃ τοὺς ταύρους, καὶ πῶς νὰ παλαίῃ πρὸς αὐτούς. Οἱ ταῦροι, ὡς λέγει, ἔχουσι διάφορον χαρακτῆρα, καὶ διαφόρως φέρονται εἰς τὸ στάδιον· ὁ δὲ γεγυμνασμένος ταυρομάχος διακρίνει ἐκ πρώτης ὀφθεως ἐὰν ὁ ταῦρος εἴναι βαρὺς ἢ ἐλαφρὸς, ἀπαρακάλυπτος ἢ ὑπουλός, μύωψ ἢ ὀξυδερκής.

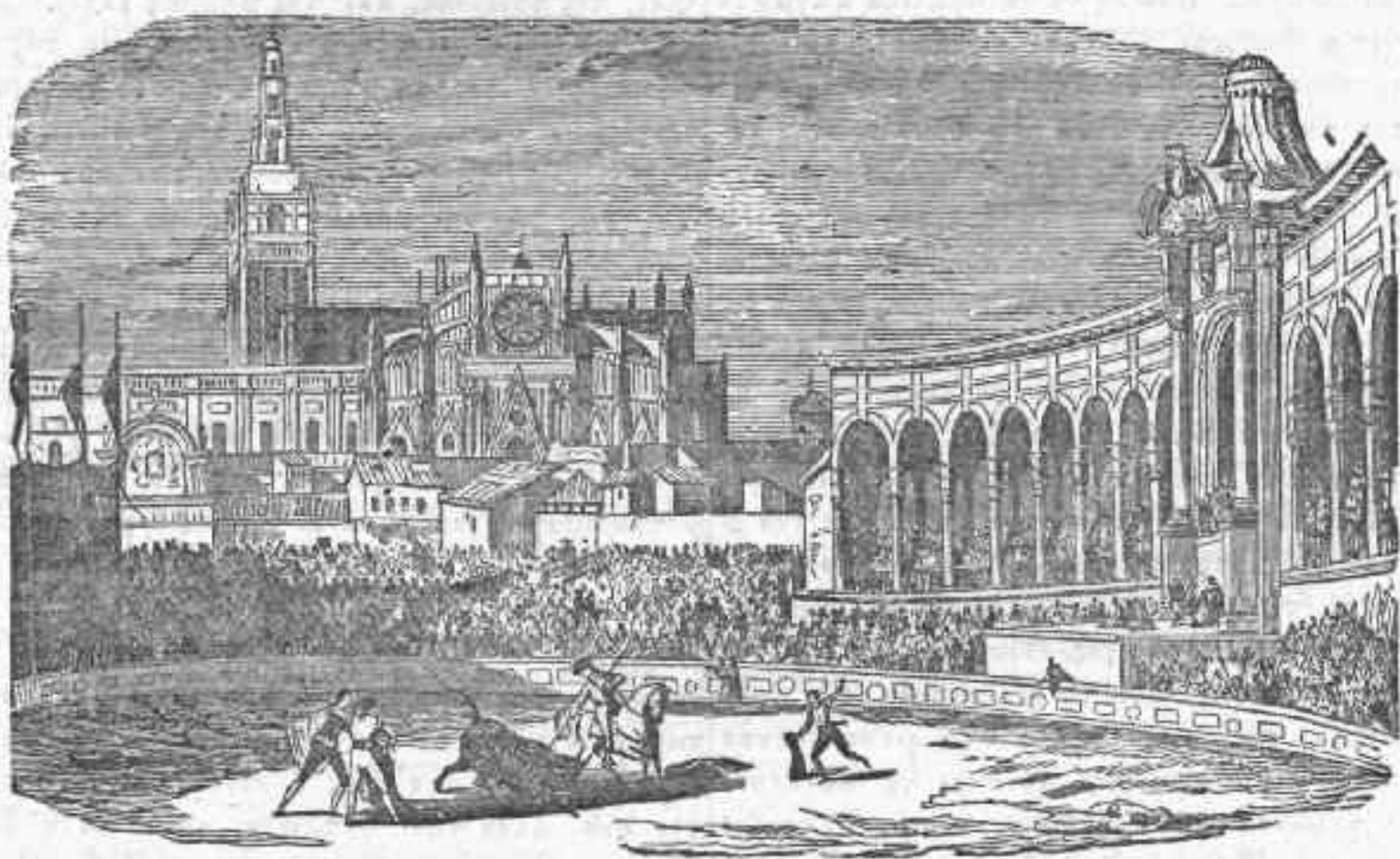
Οὐσιωδέστατον εἶναι τὸ νὰ μὴ ἐράνησαν ἄλλοτε οἱ ταῦροι εἰς τὸ στάδιον· διότι, ἔχοντες πείραν, καθίστανται λίαν ἐπικίνδυνοι.

Οἱ ταῦροι θεωροῦνται κατὰλληλοι εἰς μάχην, ὅταν ἔχωσι τεσσάρων ἢ πέντε ἐτῶν ἡλικίαν, καὶ ἀνετράφησαν μακρὰν πόλεων καὶ χωρίων, εἰς μέρη ἐρημαίου ὅπου διατηροῦσι τὴν ἀγρίαν αὐτῶν φύσιν. Πρέπει προσέτι νὰ ἔχωσι ποδὰς ισχνούς, ὠμούς πλατεῖς, ὑ-

πὸ δρύφρακτον. Εἰς τὰ εὐρύχωρα ὁμοῦ στάδια, ὁ ταυρομάχος μακρύνεται εὐκόλως, οὐδὲ τρέχει κίνδυνον· διότι ὁ ταῦρος, ὀρμῶν ἐκ πρώτης ἀφειρησίας ἀκάθεκτος, ἀπαυδεῖ μετ' ὀλίγον. Εὐκόλως ἐννοεῖ τις τὴν ἔκτασιν τῶν σταδίων τῆς Μαδρίτης, τῆς Ἰσπάλεως καὶ ἄλλων τινῶν πόλεων, ἐὰν εἰπῶμεν ὅτι χωροῦσι δέκα καὶ δώδεκα χιλιάδες ἀνθρώπων.

Οἱ ταυρομάχοι διαίρουνται εἰς πολλὰς κατηγορίας, ἕκαστος δὲ ἔχει ἴδιον καθῆκον.

Ὁ λογχοφόρος, (picador) ἀναβαίνει ἵππον καὶ κρατῶν λόγχην μακράν, πλήττουσαν μὲν, μὴ φονεύουσαν ὁμοῦ τὸν ταῦρον, ἐκτίθεται εἰς τὴν πρώτην ἐφοδὸν τοῦ ζώου· ἀνάγκη δὲ νὰ εἴναι ἐξησκημένος περὶ τὸ ἵππεύειν, καὶ ἀθλητικὸς τὸ σῶμα. Πολλάκις ὁ ἵππος αὐτοῦ, τραυματιζόμενος ὑπὸ τοῦ ταύρου, κατακυλίεται ὑπτίως· ἀλλὰ τότε ὁ ἐπιτήδειος ἀναβά-

Ταυρομαχίαι.

ποδερίδα ἀνεπτυγμένην καὶ κέρατα μακρά. Διὰ νὰ τοὺς ἐρεθίσωσι δὲ ἔτι μᾶλλον πρὸ τῆς πάλης, τοὺς πλήττουσι διὰ κέντρων, καὶ, τρίβοντες αὐτοὺς διὰ νιτρικοῦ ὀξέος, τοὺς ἐξυγριοῦσιν εἰς ἄκρον.

Κατὰ τὰς ἐν Μαδρίτῃ ταυρομαχίας ὅλοι οἱ ταῦροι φονεύονται· εἰς πολλὰς ὁμοῦ ἐπαρχίας δὲν ὑπάρχει ἡ αὐστηρότης αὕτη. Διὰ τοῦτο τὰ προγράμματα δίδουσι τὴν ἀγγελίαν ὅτι ἐκ τῶν ἐξ, φέρ' εἰπεῖν, ταύρων, οἵτινες θὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν παλαίστραν, θὰ φονευθῶσιν οἱ δύο.

Τὰ στάδια τῶν ταυρομαχιῶν κατασκευάζονται μέγιστα· ἄλλως κινδυνεύουσιν οἱ μαχόμενοι. Τὸ τῶν Γαδεΐρων, ἂν καὶ εἴναι ἐκ τῶν εὐρυχωροτέρων τῆς Ἰσπανίας, θεωρεῖται ὡς λίαν ἐπικίνδυνον καὶ ὑπὸ τῶν πλέον ἀτρομήτων ταυρομάχων. Ἐὰν οἱ ταῦροι εἴναι ἐλαφροὶ ἢ ὠκύποδες, ὁ ταυρομάχος πρέπει, διὰ ν' ἀπορεύῃ τὰς προσβολὰς, νὰ μὴ μακρύνεται ἀπὸ

τῆς φροντίζει νὰ καλυφθῇ ὡς δι' ἀσπίδος ὑπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ὁ λογχοφόρος ὀφείλει νὰ πλήττῃ τὸν ταῦρον εἰς τὴν ἀριστερὰν πλάτην, καὶ οὐχὶ ἄλλου· ἐὰν δὲ εἴναι ἐπιτήδειος καταφέρει ὅλας τὰς πληγὰς εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

Ὁ μανδυοφόρος (capeador ἢ chulo) εἶναι νέος, ταχύπους καὶ ἐλαφρὸς. Τὸ μόνον ὄπλον αὐτοῦ εἶναι μανδύας ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος στιλπνός, χρώματος εὐανθοῦς, ὥστε νὰ ἐλκύῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ταύρου. Ὅταν ὁ λογχοφόρος κινδυνεύῃ νὰ πληγωθῇ, ἢ ὅταν θεωρῆται ἀναγκαῖον νὰ μεταβάλλῃ θέσιν ὁ ταῦρος, ὁ μανδυοφόρος, τρέχων ἔμπροσθεν αὐτοῦ, πείνει τὰς χεῖρας καὶ σείων τὸν μανδύαν, σύρει πρὸς ἑαυτὸν τὸν ταῦρον. Τότε τὸ θηριώδες ἀλλ' ἡλίθιον ζῶον καταλείπον καὶ ἵππον καὶ ἀναβάτην, τρέχει κατόπιν τῶν κυματιζομένων πτυχῶν τοῦ μανδύου. Ὁ μανδυοφόρος δὲν τρέχει συνήθως κίνδυνον· ἐὰν ὁμοῦ ὁ

ταῦρος καταδιώκῃ ἐπιμόνως αὐτὸν, ῥίπτει τὸν μανδύαν, καὶ τὸ ζῶον, ἀρπάζον τοῦτον, τὸν καταπατεῖ καὶ τὸν σγίλλει διὰ τῶν κεράτων του.

Μετὰ ταῦτα ἔρχονται οἱ βελεηφόροι (*banderilleros*). Οὗτοι, κρατοῦντες βέλη, τριῶν μὲν ποδῶν σχεδὸν μῆκος ἔχοντα, ἀκωκὴν δὲ σιδηρεῖαν καὶ ἀγκύλην, καὶ περιτετυλιγμένα διὰ χαρτίνων λωρῶν, τρέχουσι πρὸς τὸν ταῦρον, καὶ προκαλοῦσιν αὐτόν. Ὁ ταῦρος ὁρμᾷ τότε πρὸς τὸν βελεηφόρον, καὶ, κύπτων τὴν κεφαλὴν, ἐτοιμάζεται νὰ πληγώσῃ αὐτόν· ἐκείνος ὁμῶς, προλαμβάνων, τείνει τὴν χεῖρα καὶ ἐμπηγνύει εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ζώου τὰ βέλη του. βελῶν.

Ἀφοῦ ἐμπηχθῶσι τέσσαρα ἢ πέντε ζεύγη, εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ταύρου, παρουσιάζεται ὁ ξιφηφόρος, κρατῶν μακρὰν σπάθην διὰ τῆς δεξιᾶς, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐπιδεικνύει ῥάβδον φέρουσαν εἰς τὴν ἄκρην πανίον κόκκινον (*muleta*), δι' οὗ ἐρεθίζει τὸ ζῶον, καὶ βιάζει αὐτὸ νὰ χαμηλώσῃ τὴν κεφαλὴν· ῥίπτων δὲ πρὸς τὰ ὕψη τὸν πῖλόν του, διὰ νὰ σημάνῃ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἐπικινδύνου ἔργου του, ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀνάγκη δὲ οὐχὶ μόνον νὰ εἶναι ἀνδρείος καὶ ἑλαφρὸς, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίζῃ κατὰ βάθος τὴν τέχνην του.

Ὁ ξιφηφόρος μάχεται πρὸς τὸν ταῦρον καὶ τραυματίζει αὐτὸν ἕως οὗ τὸν φονεύσῃ. Ἐάν δὲ ἡ τελευταία πληγὴ δὲν ἐπιφέρῃ ἀμέσως τὸν θάνατον, ὁ μὲν ταυρομάχος ἀποσύρεται θριαμβεύων, ἄλλος δὲ τις, ὀνομαζόμενος *cachetero*, ἐμπηγνύει βέλος εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ταύρου ὀπισθεν τῶν κεράτων καὶ καταβάλλει αὐτόν.

Ὁ ἀγὼν τοῦ ξιφηφόρου εἶναι περιεργότερος τῶν ἄλλων, καὶ γίνεται κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἐν γένει δὲ ἡ ταυρομαχία κατέστη ἐπιστήμη ἐν Ἰσπανίᾳ θεμελιουμένη ἐπὶ ὀριων ῥητῶν, καὶ ἐνεργουμένη κατὰ κανόνας.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΤΗΣ

ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ.

—ο—

Ἐν μηνὶ 8ορίῳ τοῦ 1853 δι' ὑπόθεσιν μου τινα ἔτυχον μεταβὰς εἰς κώμην τῆς Λυδίας Κασαμπάν, ἢ, πληρέστερον, Τουργουτλου-Κασαμπασῆ λεγομένην, ἐνθα ἐρωτῶν ἐν παρόδῳ, εἴτι λείψανον ἀρχαιοτήτος εὐρίσκειται ποῦ, ἀγαθὴ τύχη εὗρον παρά τινι ἐμπειρικῷ ἱατρῷ, μεταξὺ διαφόρων νομισμάτων καὶ δακτυλίων, πλάκα λίθου λευκοῦ, περιλληλόγραμμον, σπιθαμιαίαν τὸ μῆκος, τὸ δὲ πλάτος ἡ σπιθαμῆς. Ἡ πλάξ κατὰ μὲν τὰ ἡ τοῦ μήκους φέρει κοιλότητα ἀψιδοειδῆ, ἐν ἣ ἀνάγλυφον πρόστυπον, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο τρίτον ἐπιγραφὴν τετράστιχον. Τὸ

ἀνάγλυφον, ὡς καταφαίνεται ἐκ τε τῆς ὅλης παραστάσεως καὶ ἐκ τῆς ὑποκειμένης ἐπιγραφῆς, παρίσται τὴν Ῥέαν ἢ Κυβέλην, φέρουσαν πυργειδῆ πῖλον, ἐνθρονον, καὶ ἐκατέρωθεν αὐτῆς δύο λέοντας. Ἡ δεξιὰ τῆς Κυβέλης ἐπερείδεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐτέρου τῶν λεόντων μεσαλαβούντος σφαιροειδοῦς ὄγκου, παριστάνοντος ἴσως ἢ τὴν γλύνην σφαῖραν, καθὼ ταυτιζομένης τῆς Ῥέας μετὰ τῆς θεᾶς Γῆς, ἣτις πολλάκις παρίστατο ἐπὶ σφαίρας στηριζομένη, ἢ τύμπανον, ὡς ἀπαντᾷται καὶ ἀλλαχοῦ οὕτως (ἴδε κατωτ.)· ἡ δ' ἀριστερὰ φέρει ἕτερον ὄγκον, οὐχὶ σφαιροειδῆ, ἀλλὰ στρογγύλον ἐπιμήκη, ἱκανῶς τετριμμένον, ὥστε εἰ μὴ αὐτὸς παρίσται τὸ τύμπανον, ἴσως κλῶνα πίτυος ἢ ἀλεξικακού δάφνης, ὥσπερ καὶ ἐν ἄλλαις παραστάσεσιν (ἴδε κατωτ.). Ἡ ὅλη παράστασις, παχυλή τις καὶ βάναντος τὴν ἐργασίαν οὖσα, ἐκ τε τοῦτου καὶ ἐκ τῶν χαρακτῆρων τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται εἰς τὴν ἀπὸ Αὐγούστου μέχρι τοῦ τέλους τῆς δ'. μ. Χ. ἑκατονταετ. περίου τῆς τέχνης ἀνήκουσα· ἀλλὰ ποῦ ἰδίως τῆς περιόδου ταύτης ἀνήκει, ἐμοὶ τούλάχιστον ἀδύνατον εἶπεν. Ἐνταῦθα ἐπεθύμει βεβαίως ὁ περιέργος ἀναγνώστης τὴν εἰκόνα δι' εἰκόνης παρισταμένην νὰ ἴδῃ· ἀσμένως ἤθελον ἐκπληρῶσαι τὴν ἐπιθυμίαν του, εἰ μὴ τὴν αὐτὴν πολὺ λεπτήν, ὡς προείπον, ταύτην παράστασιν παχυλωτέραν καθίσταναι αἱ ἀδέξιοί μου χεῖρες. Ὅθεν τὸν παρακαλῶ ν' ἀρκεσθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἐπιγραφὴν, ἣν ἀντέγραψα, ὅσον τὸ δυνατόν (1), πιστῶς.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΕΥΧ(Α)ΤΟ ὑΠΕΡ ἈΤΤΑΛΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΙΤΟΥΑ
ΘΕΑΠΙΣΙΝΗΤΡΙΘΕΩΝ

Ἦν νομίζω ἀναγνωστέον ὡς ἐξῆς·

Ε[λευθέριον] εὐχ(α)το ὑπὲρ Ἀττάλου τοῦ υἱοῦ καὶ πάντος [τοῦ] ἰδίου τ[ῆ]ς θεᾶς τῆς Μαρτρὶ Θεῶν.

Ἡ ἐπιγραφὴ φαίνεται εὐκτέρως οὖσα ἐξ ἐκαίνων, αἵτινες ἐκτὸς τῶν ἀπλουστέρων τύπων εὐχόμενος ἀνέθηκε (C. I. 455. 496. κ. ἐξ.), εὐχὴν ἀνέθηκεν (αὐτ. 506. 2011), εὐχὴν ἀνέστησεν, εὐχὴν ἐποίησεν, — ἐπλήρωσε· πολλάκις δὲ μόνον εὐχὴν (C. I. 497, 499. 1869. 2300. κ. σελ.), εὐχῆς χάριν, εὐχαριστῶν, εὐχαριστήριον κ. ἄλλων, εἶχον καὶ τοὺς ἐκτενεστέρους τύπους ὑπὲρ τοῦ δεινός το δεινὰ· οἶον ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τὴν παιδικὴν τρέχα. (C. I. 2391.), ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ τῆς αὐτῶν ὑγείας στρεπτόν χρῆσιν (αὐτ. 2067)· ἐτι δ' ἐκτενεστέρον ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου διαμονῆς τῶν — αὐτοκρατόρων (αὐτ. 1190.), ὑπὲρ ὑγείας καὶ σωτηρίας καὶ τιμῆς καὶ γλῆκας καὶ αἰωνίου διαμονῆς τῶν δεσποτῶν ἡμῶν (αὐτ. 2744.) κ. ἄλλαι· ἐπιγραφαὶ δ' ὁμοιόταται τῇ ἡμετέρᾳ, ἐν αἷς γίνεται εὐχὴ ὑπὲρ τῶν τέκνων καὶ ὑπὲρ τῶν ἰδίων, εἰσὶν αἱ C. I. 3810.

(1) Λέγω, ὅσον τὸ δυνατόν· διότι εἶχον δύο τὰ ἐναντιούμενα πρὸς τὴν ἀκριβεστέραν ἀντιγραφὴν, ἑλλειψὶν ἱκανοῦ σιωτῆς, ἐσπέρας οὖσης, καὶ τὸ χεῖρον, δοκίμοισι τινεσὶ τῶν ἐκεί· εἶχον κατακεχρωσμένην τὴν ἐπιγραφὴν διὰ γραφίτου, ὡς τοῦτο ἀπαντᾷται πολλαχοῦ κατὰ δυστυχίαν.